

HAMUPIPÓ

Semmise! – sóhajtotta. A nyári országút fölött kásásan fénylett a levegő, sehol valaki, mindenütt síkság és forróság.

Körüljárta a két koncsorgó fűzfát, a száraz fűből fel-emelt egy ágacskát, remegő orrlukakkal megszagolta. Arcán nem látszódott csalódás. A tavacska vize zölden, kövéren gőzölgött, az ölnyi nádasban tarvarjú moccan.

Száguldott tovább a napesti úton.

Amikor kicsi dolga akadt, megállt. Előbb izmait lapogatva körbesétálta autóját. A bal első gumin parányi repedést fedezett fel; bármikor tovább szakadhat, gondolta, örült, hogy eddig megúsza.

Felnézett. Sejtes ólomrámaként nyiladékok futottak szerte, a látóhatár felé egyre sűrűbben, ez persze a távlat szülte látszat is lehetett. Az egyik rázában, mint amikor fényfoltot, megpillantotta a kicsi lábnyomot. Sebesen leguggolt, kis szünet után, mialatt gyorsuló szívét hallgatta, körbesimította a lábnyom peremét. Nem bírt szabadulni tőle, lehasalt, fejét oldalra fordította: tekintete kitöltötte a talp apró medrét.

Álma alatt háromszor is el akarták rabolni a lábnyomot: először mándrucképű férfiak jöttek bombardonok zengésével, másodszor lakkos körmű masamódok érkeztek, malomkőnyi kalapokban, zörgő kősonnyúkkal, harmadszor pedig vásott kölykök osontak elő, néma vigyorral mosdatlan arcukon...

A nap már egynegyednyi útját megtette, midőn felébredt. A gödröcske pereme mulatságos vörös ábrát nyomott az arcára: mintha letalpalták volna. Elindult, hosszú, királyi lépteivel...